

veselo in izvrstno. Ali čujte! — v tretjem klanec imeli smo nesrečo. Strmejši je bil od drugih. — Zato so vrgli oče vrhu klanca okolo obeh krivin verigo zavornico, da bi prehitro ne drvilo. Potem pa zopet sedejo spredaj, jaz in Joža se pa vstopiva na krivini in jelo je dričati, da je bilo veselje.

Sredi klanca pa se veriga pod krivino tako čudno premakne, da se sani zaobrnejo ter z zadnjim koncem v stran zavijó. „Joj! joj!“ vzklikneva z Jožo . . . Očeta je vrglo v stran, jaz in Joža pa sama odskočiva in sani so divjale naprej . . .

„Vse se bode razbilo, oče,“ dejal je Joža ves prestrašen. — In res bi se bilo, da se niso sani poprej preobrnila, predno so priletele v stranski plot.

„Ti šmencana stvar, ti,“ zagodrnjali so oče sani privzdigovaje. „No, pa da se le ni vse razbilo in rasonégalo. Hvala Bogu, da smo blizu doma. Haló, fanta, le pahnitá zopet, da bomo poprej domá!“

In dobro sva pritisnila, takó, da smo bili v polu ure vže domá pri gorkejši peči.

—m—

Kako Nubijani krokodile lové.

Nubijani sicer niso ravno junaki, a vender znajo loviti krokodile, katerih je pri njih jako veliko, na prav drzen način. Dielitz, ki je potoval po Nubiji, slišal je bil o tem in vprašal nekdanj kmeta, ki je stanoval blizu brega reke, ali si upa ujeti krokodila. Smijóč se odgovori kmet, da to ni ravno tako težavno. Obljubi mu toraj plačila, če mu pokaže kakó. Kmet hitro zakolje mladega prašiča, nabode ga na kolec, ošpičen na obeh koncih. Na sredo kolca priveže železno verigo kakih osem do deset črevljev dolgo in priveže za njo dolgo vrv. S prašičem in dvema sulicama stopi v čoln. Malo korakov od nas vrže prašiča v reko. Z brega smo ga gledali.

Še ni bila pretekla minuta, kar se pokaže strašno žrelo krokodilovo, zgrabi prašiča ter izgine. V tem času bil je privezal Nubijan vrv za čoln in tudi sulici na vrvi. Požrešna žival je bila požrla prašiča, ali kolec jej je bil obtičal v želodec, vlekla je toraj čoln sem ter tja, zdaj na to, zdaj na óno stran reke. Kolec v želodec jo je nadlegoval, zato se spne iz vode. A Nubijanec jej vrže sulico v trebuh in jo potegne za vrvico zopet k sebi. Ranjen krokodil se je bil skril v tem zopet pod vodo. A komaj se prikaže, zopet ga zadene sulica. Jedenkrat ostane skoraj pol ure pod vodo. Kasneje pa je prihajal na površje večkrat sops, žrelo je imel vedno na stežaj odprto, kakor bi iskal sape.

Ali vedno nove rane so ga zadevale, kri je rudečila vže reko, žival je vlekla vže komaj čoln za seboj. V tem hipu še krepko potegne in zmaje čoln tako hudo, da se prekucne Nubijan v vodo. Ali spretno zleze zopet v čoln in nadleguje nasprotnika še dalje. Tako je šlo malo ne poldrugo uro, dokler ni žival opešala takó, da jo je lovec mogel voditi, kamor koli je hotel. Priveslá torej na suho, skoči na kopno in hitro priveže konec vrvi za drevo. Kmalu je bil usmrtil krokodila s sulico popolnoma.

Ko mu plačam pogojeno plačilo, reče mi smijóč se, da bi lovil rad vsak dan tako, ko bi le našel gledalcev, ki bi ga plačevali. *Po „Dielitz-u“ Fr. Hubad.*